

หนังสือสุภาสิต

หนังสือสุภาสิต เหมือนอย่างทุกเล่มในพระคัมภีร์ ได้รับการดลใจจากพระเจ้า เล่มนี้เริ่มขึ้นด้วยคำว่า "สุภาสิตของซาโลมอน" ซึ่งอาจจะหมายความว่าซาโลมอนรวบรวมสุภาสิตหลายข้อ และไม่ได้เขียนขึ้นเองทั้งหมด แต่ซาโลมอนเป็นผู้ที่เขียนสุภาสิตเหล่านี้ส่วนใหญ่ที่เราเห็นในสุภาสิต 1.1 และ 25.1 และให้เปรียบกับ 1 พกษ 4.29-32 สองบทสุดท้ายถูกเขียนขึ้นโดยผู้อื่น ตามที่กล่าวไว้ในสองบทนั้น

"คนของเฮเซคียาห์" ได้รวบรวมสุภาสิตต่าง ๆ ในบทที่ 25-29 แต่ยังคงเรียกสุภาสิตนั้นว่า "สุภาสิตของซาโลมอน" อาถูร์เป็นผู้ที่เขียนบทที่ 30 และกษัตริย์เลมูเอลเป็นผู้ที่เขียนบทที่ 31 แต่ข้อ 10-31 ของบทสุดท้ายมีหัวเรื่องที่ต่างกับข้อ 1-9 ของบทนั้น และผู้เขียนอาจจะตั้งใจให้สองหัวเรื่องนี้อยู่คนละบท

หนังสือสุภาสิตเป็น "อักษรศาสตร์แห่งสติปัญญา" คือเป็นคำแนะนำที่รวบรัด มีค่ามาก และได้รับการดลใจจากพระเจ้า ซึ่งสามารถช่วยทุกคนได้ หนังสือสุภาสิตนี้เป็นสุภาสิตตามหลักจรรยาที่ขัดเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของคนทั่วไป

อ.มาร์ทีน ลูเตอร์เรียกหนังสือสุภาสิตว่า "หนังสือแห่งการประพฤติดี" อ.คอลลิดจ์เรียกเล่มนี้ว่า "คู่มือที่ดีที่สุดสำหรับรัฐบุรุษ" อ.ติน แสตนลีย์เรียกหนังสือนี้ว่า "ปรัชญาแห่งชีวิตประจำวัน" อ.อังกัสได้กล่าวไว้ว่า "หนังสือสุภาสิตเป็นหนังสือสำหรับจรรยาประจำวัน เหมือนอย่างหนังสือสติเป็นหนังสือสำหรับการสรรเสริญพระเจ้า" อ.บริดจิสอธิบายว่า "เล่มอื่น ๆ ในพระคัมภีร์ยกย่องตำแหน่งสูงของเรา และหนังสือสุภาสิตสอนว่าเราควรประพฤติอย่างไรในตำแหน่งนั้น" อ.โอทีนเจอร์บอกว่า "หนังสือสุภาสิตอธิบายชีวิตของพระเยซูคริสต์มาก" (จาก Christian Workers Commentary, โดยอ.เจมส์ เกรย์)

1 เรื่องราวสำคัญ

ก ชื่ออันประเสริฐ

- 1 "การระลึกถึงผู้ชอบธรรมย่อมนำมาซึ่งความสุข" (10:7)
- 2 "น่าจะเลือกชื่อเสียงดีมากกว่าเลือกทรัพย์สมบัติ และมีคนนับถือก็ดีกว่ามีเงินทองอีก" (22:1)

ข ยวชนกับการดีสอน

- 1 ผู้ที่มีบุตรชายที่ประพฤติอย่างเหมาะสมก็เป็นสุข แต่มารดาของผู้ซัดขี้เกีรังใจ (10:1; 17:21, 25; 19:13)
- 2 ผู้เยาว์วัยที่ฉลาดจะฟังบิดาของตน แต่ผู้เยาว์วัยที่เยาะเย้ยจะไม่ฟังบิดาของตน (13:1)
- 3 "บุคคลผู้ไม่ยอมใช้ไม้เรียวก็เป็นผู้ที่ซังบุตรของตน แต่บุคคลผู้รักบุตรยอมเสียยี่สิบสิ่งสอน" (13:24)
- 4 "จงดีสอนบุตรชายของตนเมื่อเห็นว่ามีหวังที่เขาจะกลับดีได้ และอย่าเลิกเมื่อบุตรร้องไห้มาก" (19:18)
- 5 "จงฝึกสอนเด็กให้ประพฤติตามทางที่ควรจะประพฤตินั้น และเมื่อแก่ชราแล้ว

- เขาจะไม่เดินห่างจากทางนั้น” (22:6)
- 6 “ความโหดเขลาผูกพันอยู่ในจิตใจของเด็ก แต่ไม่เร็วจะขับไล่ความโหดเขลา
ไปเสียได้” (22:15; 29:15, 17)
- 7 “อย่าละเลยการเขียนสอนเด็ก ด้วยว่าถ้าเจ้าจะตีสอนเด็กด้วยไม้เรียว
เขาจะไม่ตาย” (23:13, 14)
- 8 คำสอนสำหรับบุตรทั้งหลาย (23:15-25)
- ก คำเตือน
- ข คำสัญญา
- ค ความยินดีของบิดามารดา
- 9 บุคคลที่ไม่ดี (30:11-14)
- ค เรื่องเกี่ยวกับธุรกิจ
- 1 พระเจ้าทรงเกลียดชังตราซึ่งที่ไม่ซื่อสัตย์และทรงยินดีในความซื่อสัตย์
(11:1; 16:11; 20:10, 23)
- 2 อย่าคำประกันเพื่อคนที่เราเองก็ไม่ค่อยรู้จัก (6:1-5; 11:15; 17:18; 22:26-27)
- 3 อย่ายับยั้งการชดใช้หนี้ของท่าน (3:28)
- 4 พระเจ้าไม่ทรงปล่อยให้คนดีอดตาย (10:3)
- 5 คนเกียจคร้านในไม่ช้าจะยากจน คนทำงานหนักมีทรัพย์สมบัติมากมาย (10:4; 22:29)
- 6 คนเกียจคร้านเป็นความปวดร้าวของเจ้านาย ดูกวณในตาของนายหรือน้ำส้มที่
ทำให้เสียวฟัน (10:26)
- 7 คนที่วางใจในทรัพย์สมบัติของตนจะตกต่ำลง (11:28)
- 8 การยอมรับสินบนเพื่อปิดเบือนความยุติธรรมก็เป็นการผิด (17:23)
- 9 ปรับปรุงธุรกิจของท่านก่อนที่จะมีเยามีเรือน (24:27)
- 10 “เพราะว่าทรัพย์สินนั้นจะไม่ยั่งยืนอยู่เป็นนิตย์ และมงกุฏนั้นจะไม่ถาวรชั่วลูก
ชั่วหลาน” (27:23-27)
- ง เรื่องเกี่ยวกับการสมรส
- 1 จงดื่มน้ำจากถังเก็บน้ำของตัวเอง (5:15)
- 2 จงชื่นชมยินดีด้วยกันกับภรรยาที่อยู่ด้วยกันมาแต่หนุ่มสาว (5:18)
- 3 สตรีรูปงามที่ปราศจากความรอบคอบและความสำรวมก็เหมือนกับแหวนทองคำเนื้อ
ดีที่ประดับไว้ที่จมูกหมู (11:22)
- 4 บุคคลผู้นำความเดือดร้อนให้แก่ครัวเรือนของตัวเองจะได้รับลมเป็นมรดก (11:29)
- 5 ภรรยาผู้มีใจริษษานั้นเป็นมงกุฏของสามีตน แต่ภรรยาผู้ที่ให้ความอภัยชายหน้า
นั้นเป็นเหมือนความผูกพันในกระดูกของสามี (12:4)
- 6 สตรีที่มีปัญญาทุกคนยอมก่อสร้างบ้านเรือนของตนขึ้น แต่ผู้ที่โหดเขลายอมรื้อ
บ้านลงด้วยมือของตนเอง (14:1; 19:13)
- 7 คนใดที่ได้ภรรยาก็ได้ของที่ดี และเขาจะได้รับการโปรดปรานจากพระเยโฮวาห์ (18:22)
- 8 ที่จะอาศัยอยู่ที่มุมตลาดฟ้าดีกว่าอยู่ตามห้องกว้างขวางเดียวกันกับหญิงมัททะเลาะจู้จี้

(21:9; 25:24)

9 ไปอาศัยอยู่ที่ป่าเปลี่ยวดีกว่าอาศัยอยู่กับหญิงที่มีกทะเลาะและบ่นจู้จี้ (21:19)

10 ใครพบหญิงดั่งงามได้หละ ?

หมายเหตุ: คำตอบที่ละเอียดที่สุดสำหรับคำถามนี้ก็ไว้แล้วในบทสุดท้ายของหนังสือสุภาษิต (31:10-31)

จ เรื่องเกี่ยวกับการผิดศีลธรรม

1 หมายถึงการไม่เชื่อฟังและเยาะเย้ยพระบัญญัติของพระเจ้า (2:17)

2 การผิดศีลธรรมนำทางไปตามถนนแห่งความตายและนรก (2:18; 7:27; 9:18)

3 การผิดศีลธรรมทำให้คนครวญคร่ำด้วยความเจ็บปวดและความอัปยศเมื่อโรคเข้ามากัดกินร่างกาย (5:11)

4 การผิดศีลธรรมนำไปถึงความสำนึกผิดอย่างขมขื่น (5:12-13)

5 การผิดศีลธรรมจะถูกพิพากษาโดยพระเจ้า (5:21)

6 การผิดศีลธรรมจะนำคนไปถึงความยากจน (6:26)

7 การผิดศีลธรรมจะเผาผลาญจิตวิญญาณแน่นอนอย่างกับที่ไฟเผาผลาญเนื้อหนัง (6:27, 32)

8 การผิดศีลธรรมสามารถเปรียบได้กับ (7:22,23)

ก โคที่กำลังหาผู้ฆ่า

ข คนโง่เขลาที่ถูกดักไว้รอคอยธนูสังหาร

ค นกบินเข้าในบ่วงแล้ว

ฉ เรื่องเกี่ยวกับเพื่อนชั่ว

1 จงปฏิเสธเขาเสีย เพราะว่าเขาพยายามจะดักคนอื่นก็ได้แต่ดักตนเองเท่านั้น (1:10-19)

2 จงปฏิเสธเขาเสีย เพราะเขากินอาหารอันเนื่องมาจากความชั่วร้าย และดื่มน้ำองุ่นอันเนื่องมาจากการอำมหิต (4:17)

3 จงปฏิเสธเขาเสีย เพราะความกรุณาของเขาก็เป็นกลอุบาย เขาต้องการให้เราเป็นเครื่องมือ (23:6-8)

4 จงปฏิเสธเขาเสีย เพราะลักษณะนิสัยที่แท้จริงของคนใด ๆ ย่อมสะท้อนออกมาให้เห็นได้จากเพื่อนที่ตนเลือกคบ (27:19)

ช เรื่องเกี่ยวกับสติปัญญา

1 ความเกรงกลัวพระเจ้าเป็นรากของสติปัญญา (1:7; 9:10)

2 สติปัญญาทำให้คนรับเกียรติเป็นอันมาก (1:8-9)

3 สติปัญญาจะรักษาคนไว้ให้พ้นจากการผิดศีลธรรม (2:10-16)

4 สติปัญญาจะนำทางเดินทั้งปวงของคน (3:6)

5 สติปัญญาจะให้ความสดชื่น สุขภาพดี และความมีชีวิตชีวาแก่คน (3:8)

6 สติปัญญา (อย่างคนฉลาดที่ถวายเป็นสัจหนึ่ง) จะเพิ่มเติมยั้งฉางของตนด้วยข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ และถังน้ำองุ่นจะเปี่ยมล้นด้วยน้ำองุ่นที่ดีที่สุด (3:9, 10)

7 สติปัญญาประเสริฐกว่าเงิน ทอง และทับทิมมีค่า (3:14; 8:11, 14-19)

8 สติปัญญาให้ชีวิตที่ยืนยาว ความมั่งคั่ง เกียรติยศ ความพึงพอใจ และสันติภาพ

(3:16, 17; 9:11)

9 สติปัญญาเป็นวิธีที่พระเจ้าทรงใช้ในการเสริมสร้างของพระองค์ (3:19-20)

10 สติปัญญาเป็นหลักสำคัญ (4:7)

11 ควรที่จะรักสติปัญญาดุจดังที่รักคู่รัก (7:4)

12 สติปัญญานำมาซึ่งความโปรดปรานจากพระเจ้า (8:14, 35)

ซ เรื่องเกี่ยวกับการควบคุมตนเอง

1 ที่มีการควบคุมตนเองก็ดีกว่าที่จะยึดเมืองใหญ่ไว้ (16:32)

2 คนที่ควบคุมตนเองไม่ได้มักจะเริ่มทำบางสิ่งที่ตนก็ไม่สามารถจะทำให้สำเร็จได้ (25:8)

3 คนที่ปราศจากการควบคุมตนเองก็ป้องกันตนเองไม่ได้ เช่นเดียวกับเมืองที่กำแพงพังลงแล้ว (25:28)

ณ เรื่องเกี่ยวกับเหล่า

1 เหล่ามีความกล้าหาญเทียมและนำไปสู่การทะเลาะวิวาท (20:1)

2 เหล่าทำให้ใจเต็มไปด้วยความเจ็บปวดและความเศร้าโศก (23:29-30)

3 เหล่าทำให้ตาแดงกำและมีบาดแผลมากมาย (23:29-30)

4 เหล่ากัดเหมือนยาพิษและปล่อยพิษเหมือนงูเห่า (23:32)

5 เหล่านำไปสู่ประสาทหลอนและพูดเพ้อคลุ้มคลั่ง (23:33)

6 เหล่าทำให้คนพูดสิ่งโง่ ๆ ไร้สาระ (23:33)

7 เหล่าทำให้คนโซเซไปมาเหมือนกาลาสีเกือกกิ้งอยู่กลางทะเล (23:34)

8 เหล่าทำให้คนถูกทุบตีโดยไม่รู้สีกตัวเลย (23:35)

9 เหล่าเป็นเหตุให้ผู้นำสีมหน้าที่ของตนและบิดเบือนความยุติธรรมไปเสีย (31:5)

ญ เรื่องเกี่ยวกับมิตรภาพ

1 เพื่อนแท้ย่อมจงรักภักดีเสมอ (17:17)

2 บาดแผลที่ได้รับจากเพื่อนก็ดีกว่าได้จู่จากศัตรู (27:6)

3 อย่าละทิ้งเพื่อนเลย ไม่ว่าจะเพื่อนของท่านหรือของบิดาท่าน (27:10)

4 คำแนะนำฉันสหายก็น่าพอใจดุจดังเช่นน้ำหอม (27:9)

5 เหล็กลับเหล็กให้คมได้ฉันใด คนเรากลับเพื่อนของเราให้เฉียบแหลมขึ้นได้ฉันนั้น (27:17)

6 คนใดที่อยากจะมีเพื่อนก็ต้องทำตัวเป็นเพื่อนก่อน (18:24)

7 เพื่อนแท้ก็สนิทยิ่งกว่าพี่น้อง (18:24)

ฎ เรื่องเกี่ยวกับวาจาที่ลิ้นของตน

1 ลิ้นของผู้ชอบธรรมเป็นเหมือนอย่างเงินเนื้อแท้ (10:20)

2 คนที่ยับยั้งไว้ไม่พูดก็เป็นคนมีปัญญา (10:19; 11:12)

3 ลิ้นของผู้ชอบธรรมเลี้ยงบำรุงคนไว้เป็นจำนวนมาก (10:21)

4 คนหน้าซื่อใจคดมักจะทำลายเพื่อนบ้านด้วยปากของเขา (11:9)

5 คนใดที่เทียวพูดปากบอนย่อมเผยความลับให้แพร่พรายไป แต่คนใดที่มีใจสัตย์ซื่อย่อมปกปิดความนั้นเสีย (11:13)

6 บางคนพูดเหมือนการแทงกระบี่ แต่ลิ้นของคนปัญญาย่อมรักษาแผลให้หาย (12:18)

- 7 บุคคลผู้ระวางปากของตนก็รักษาป้องกันชีวิตของตนไว้ แต่บุคคลผู้เปิดริมฝีปากของตนออกกว้างจะได้ความหายนะ (13:3)
- 8 พยานจริงย่อมช่วยคนไว้ (14:25)
- 9 คำตอบอ่อนหวานกระทำให้ความโกรธหายไป แต่คำขมเผ็ดร้อนกระทำให้โทโสพลุ่งขึ้น (15:1)
- 10 ลิ้นที่สุภาพเป็นดุจดั่งไม้แห้งมีชีวิต และลิ้นที่กระด้างหลงผิดย่อมทำให้จิตใจแตกร้างไป (15:4)
- 11 ถ้อยคำที่กล่าวเหมาะสมกับกาลเทศะก็ประเสริฐนัก (15:23)
- 12 ใจของคนชอบธรรมตรึงตรองก่อนแล้วจึงตอบ (15:28)
- 13 ถ้อยคำที่เพราะหูเป็นเหมือนรวงผึ้ง คือรสหวานแก่จิตใจ และทำให้กระดูกสมบูรณ์ขึ้น (16:24)
- 14 คนที่ดื้อหลงผิดหว่านความซิงดีให้แพร่พราย และคนที่ซุบซิบนินทาก็กระทำให้มีตรสหนักแตกแยกกัน (16:28; 17:9)
- 15 การเริ่มต้นซิงดีกันเปรียบเหมือนคนได้ปล่อยน้ำ เพราะฉะนั้นจงเลิกการโต้เถียงกันเสียก่อนที่จะเกิดการทะเลาะวิวาท (17:14)
- 16 คนที่มีความรู้ย่อมประหยัดคำพูดของเขา (17:27)
- 17 ถ้อยคำของคนที่มักซุบซิบนินทาเป็นเหมือนบาดแผล (18:8)
- 18 ผู้ที่ให้คำตอบก่อนได้ยินเรื่องก็เป็นการโหดเสลาและเป็นความน่าอายแก่ตน (18:13)
- 19 ความตายและชีวิตอยู่ในอำนาจลิ้น (18:21)
- 20 ผู้ที่พูดมุสาจะหนีไม่พ้น (19:5)
- 21 คนที่เหมาะสมกับกาลเทศะเปรียบเหมือนผลแอปเปิ้ลทำด้วยทองคำในรูปภาพที่ทำด้วยเงิน (25:11)
- 22 การที่เพียรอ่อนน้อมวิงวอนนั้นเป็นที่น่าโหม่นน้ำพระทัยของเจ้าชาย และลิ้นที่อ่อนหวานอาจกระทำให้กระดูกแตกได้ (25:15)
- 23 คนที่เดินผ่านไปและแวะเข้าไปยุ่งกับการทะเลาะวิวาทไม่เกี่ยวข้องกับตนเปรียบเหมือนคนที่จับหูสุนัขตั้งไว้ (26:17)
- 24 ที่ไหนไม่มีพิน ไฟก็ดับ และที่ไหนที่ไม่มีคนปากบอน การทะเลาะวิวาทก็หมดไป (26:20)
- 25 จงให้คนอื่นสรรเสริญเจ้าเถิด อย่าให้ออกจากปากของเจ้าเลย (27:2)

2 บางตอนเป็นตอนเอก

- ก คำเตือนของพระปัญญา (1:20-31)
- ข บำเหน็จแห่งสติปัญญา (3:5-6)
- ค พลังแห่งสติปัญญา (6:6-11)
- ง โสเภณีที่ชั่วช้า (7:1-27)
- จ พระผู้ช่วยที่ทรงฤทธานุภาพ (8:22-31)
- ฉ ผู้กบฏที่ก่อความโกลาหล (30:11-14)
- ช ความจริงที่รู้จักกันอยู่ 16 ข้อ (30:18-31)

ช ภรรยาที่ชอบธรรม (31:10-31)

3 การจัดกลุ่มแบ่งออกเป็นหลายกลุ่ม

ก 7 สิ่งที่พระเจ้าทรงเกลียดชัง (6:16-19)

- 1 ตาหยิ่งยโส
- 2 ลิ้นพูดปด
- 3 มือที่ประหารคนไม่มีผิดให้โลหิตตก
- 4 ใจที่คิดการชั่วร้ายนานา
- 5 เท้าที่วิ่งไปกระทำผิด
- 6 พยานเท็จ
- 7 คนที่แพร่ความแตกสามัคคีในหมู่พี่น้อง

ข 4 สิ่งที่ไม่รู้จักพอ (30:15-16)

- 1 หลุมฝังศพ
- 2 มดลูกของหญิงหมั้น
- 3 แผ่นดินที่ไม่รู้จักอิ่มน้ำ
- 4 ไฟ

ค 4 สิ่งที่อัศจรรย์เหลือที่จะเข้าใจ (30:18-19)

- 1 นกอินทรีบินในอากาศได้อย่างไร
- 2 งูเลื้อยไปตามก้อนหินได้อย่างไร
- 3 เรือกำปั่นหาทางแล่นข้ามทะเลได้อย่างไร
- 4 การเติบโตของความรักระหว่างชายกับหญิง

ง 4 สิ่งที่แผ่นดินทนไม่ได้ (30:21-23)

- 1 ทาสที่เป็นกษัตริย์
- 2 คนโง่เขลาเมื่อได้มีอาหารบริบูรณ์
- 3 หญิงที่นารังเกียจได้แต่งงาน
- 4 หญิงทาสีได้แต่งงานกับสามีของคุณนาย

จ 4 สิ่งเล็ก ๆ แต่ฉลาด (30:24-28)

- 1 มด (พวกมันไม่มีกำลังมาก แต่สะสมอาหารไว้สำหรับฤดูหนาว)
- 2 ตู่น (สัตว์ตัวเล็กและบอบบางที่ป้องกันตัวเองโดยการอาศัยในซอกหิน)
- 3 ตั๊กแตน (แม้ว่าพวกมันไม่มีผู้นำ แต่มันก็ยังยกออกไปเป็นหมู่เป็นพวกได้)
- 4 แมงมุม (ง่ายที่จะจับพวกมันฆ่าเสีย แต่ก็พบพวกมันได้แม้แต่ในพระราชวังกษัตริย์)

ฉ 4 สิ่งที่สง่าผ่าเผย (30:29-31)

- 1 สิงโต เจ้าแห่งสัตว์ (มันไม่ยอมหลีกทางให้ใครเลย)
- 2 สุนัขพันธุ์เกรย์ฮาวด์
- 3 แพะตัวผู้
- 4 กษัตริย์กำลังทรงยาตราทัพ

ช 2 สิ่งที่อาวุธขอลงจากพระเจ้า (30:7-9)

- 1 ขอจัดการเท็จและคำมุสาไปเสียให้ไกลจากข้าพเจ้า (30:8)
- 2 ขออย่าให้ข้าพเจ้ายากจนหรือมั่งมี โปรดเลี้ยงข้าพเจ้าด้วยอาหารพอดีกับความ
ต้องการของข้าพเจ้า (30:8)